

ISSN 0543-1220 | UDC 82(05)

ЗБОРНИК МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК

Уређивачки одбор

Др ИСИДОРА БЈЕЛАКОВИЋ, секретар, др ЈОВАН ДЕЛИЋ,
др САЊА БОШКОВИЋ ДАНОЈЛИЋ, др БОЈАН ЂОРЂЕВИЋ, др ПЕР ЈАКОБСЕН,
др МАРИЈА КЛЕУТ, др ПЕРСИДА ЛАЗАРЕВИЋ ДИ ЂАКОМО,
др ЖАНА ЛЕВШИНА, др ГОРАН МАКСИМОВИЋ, др ДЕЈВИД НОРИС,
др ПРЕДРАГ ПЕТРОВИЋ, др ГОРАНА РАИЧЕВИЋ, др ИВО ТАРТАЉА,
др СВЕТЛАНА ТОМИН, др РОБЕРТ ХОДЕЛ, др ВИДА ЏОНСОН ТАРАНОВСКИ,
др САША ШМУЉА

Главни и одговорни уредник

Др ЈОВАН ДЕЛИЋ

КЊИГА ШЕЗДЕСЕТ ПЕТА (2017), СВЕСКА 1

МАТИЦА СРПСКА

САДРЖАЈ

Студије и чланци

Др Душан М. Иванић, <i>Једносџавни облици и ѓенеџа срџске ѓриџо-вијеџке</i>	7
Др Ана Н. Петковић, <i>Ахилово оружје и херојски кулџ код Пиндара и Софокла</i>	29
Др Наташа М. Половина, <i>Моџив блуднице у еџисџолијама кир-Силуановим – ѓорекло и функција</i>	43
Мср Ирена А. Плаовић, <i>Слаџка и сџвар и име: реџоричка ѓрирода Слова о светом кнезу Лазару неџознаџоџ Раваничанина</i>	53
Мср Николина П. Тутуш, <i>Поеџски хербаријум срџске средњовековне црквене ѓоеџије – симболика дрвеџа, маслине и винове лозе у Србљаку</i>	71
Др Срђан В. Орсић, <i>Лик сџранца у романима Милована Видаковића</i> .	85
Др Саша Д. Шмуља, <i>Праваџки идеолоџки дискурс Анџуна Гусџава Маџоџа (у свеџџлу њеџовоџа односа ѓрема Србима)</i>	101
Др Драгиња Л. Рамадански, <i>Кулџуролоџка меморија једне заумне ѓесме Иџора Бахџерева</i>	119
Др Никола М. Бубања и др Александар Б. Недељковић, <i>Пуџовање кроз време као инсџрументџ класних и националних ѓреокуџација у Х. Ц. Велсовој новели Време плв и ѓричи Равнодушност црвеног сунца Миодраџа Б. Миловановића</i>	131
Др Корнелије Д. Квас, <i>Просџорна ѓрансџозиција Косџићевеџ начела укрџијаја</i>	145
Др Јована Д. Шалић, <i>Књижевносџ у служби наџије</i>	159
Др Слободан В. Владушић, <i>Елементи еџскоџ свеџа у роману Кад су цветале тикве Драџослава Михаиловића</i>	175
Др Александра В. Јовановић, <i>Криџички есеји о енџлеској књижевносџи ѓрофесора Свеџозара Кољевића</i>	187
Др Александра Ч. Вукотић, <i>Од ѓоеџике џума до ѓоеџике џиџине: модерна исџорија и нови ѓраџични нараџив</i>	201
Мср Јелена М. Журић, <i>Индивидуална лексика у роману Ода мањем злу Воје Чолановића</i>	219

Прилози и зраћа

- Др Бојан М. Ђорђевић, *Писма Милице Јанковић Светиславу Цвијановићу (из Архива Српске академије наука и уметности)* 241

Оцене и прикази

- Др Љиљана Пешикан-Љуштановић, *О тјојосима и узорима идеалне владавине у српској средњовековној држави* 275
- Др Немања Ј. Радловић, *Индекс народних љриповедака – љриче о живојтњама и баснама* 278
- Др Мато Пижурица и др Вера Васић, *О српском језику и његовим нормама кроз дијахронију и синхронију* 280
- Др Ана З. Мацановић, *Пољед у ризницу воћарске лексике и тјерминологије* 289
- Др Ана З. Мацановић, *О фразеолошким јединицама с релиђијским комјонентјама у српском језику* 292
- Др Владан З. Јовановић, *Вредан љрилођ српској зрамајтњици* 295
- Др Драгана Б. Вукићевић, *О лејојтти свейова којих нема* 299
- Мср Милица В. Ђуковић, *Ното роетисус, ното heroicus* 304
- Мср Милица М. Лазовић, *Између љтрадиције и модерности* 308
- Др Драгуљуб Ж. Перић, *Српска лиђерарна Ајлантида* 313
- Др Душан М. Иванић, *Сажимања љреводиљачкођ искујтјава* 319
- Мср Јелена Ђ. Марићевић, *Слике Најуља у српским љујтјојисима: кайије од дијамантиа и црне* 322
- Јелена Р. Славковић, *23. међународни конђрес византијских стјудија* 326

In memoriam

- Др Милош Ђорђевић, *Мирослав Еђерић (1934–2016). Срећна рука Мирослава Еђерића* 329
- Др Зорица Бечановић Николић, *Веселин Косјић (1931–2016)* 337
- Упутство за припрему рукописа за штампу 341
- Contents 347

HOMO POETICUS, HOMO HEROICUS

(Миливој Ненин. *Светислав Стефановић, ојей*.
Андрићград: Андрићев институт, 2016, 169 стр.)

У првој књизи Миливоја Ненина посвећеној Светиславу Стефановићу (*Светислав Стефановић – њрејеча модернизма*, Нови Сад, 1993), у завршној *Најомени*, читаоцима је понуђено специфично упутство „Остаје ми једино да понудим *њрецицу* оном читаоцу, коме је наш јунак потпуна напознаница: нека најпре прочита последње поглавље у којем се нуди Стефановићева биографија.“ Двадесет и три године касније, након исцрпног и значајног приређивачког рада Миливоја Ненина (али и Гојка Тешића и Предрага Пузића), (литерарна) биографија Светислава Стефановића више није у тој мери непознаница, тако да се нуђење „пречица“ указује излишним. Ипак, као да и за другу књигу Миливоја Ненина посвећену Светиславу Стефановићу (*Светислав Стефановић, ојей*, Андрићград, 2016), важи правило читања од краја, где је, поред библиографске напомене индикативног наслова „На самом крају или пре свега“, као *Додајшак*, донет подробен приказ књиге *Привајина њрича* (2012) Иване Стефановић, насловљен *Женска исјорија*, у којем су изнети нови подаци о прецима Светислава Стефановића, чиме се, ова породична и „дубоко лична“ прича, повезује са епилошким биографским сегментом књиге *Светислав Стефановић – њрејеча модернизма*. Дубоко личне „везе“ (а о везама су надахнуто писали Светислав Стефановић и Милош Црњански) посвећеног проучаваоца и приређивача стваралаштва Светислава Стефановића – Миливоја Ненина – са Стефановићевим ставовима изнетим у књижевним критикама, огледају се у идентичном укусу и поседовању исте „таблице вредности“, односно у борби против шаблона и окамењених представа, те, коначно, у залагању за аутономију књижевности, која се препознаје у одлуци Миливоја Ненина да углавном избегне разматрање Стефановићевих политичких и идеолошких становишта и да своју анализу заснује превасходно на Стефановићевим литерарним „погледима и покушајима“ (огледима о стиху, ритму, итд.), те се отуда, како за раног Стефановића, тако и за студије Миливоја Ненина посвећене Светиславу Стефановићу, може употребити ознака – homo poeticus, homo heroicus.

Таблица вредности, односно избор из традиције и „слух за вредно у књижевности“ (стр. 135) Светислава Стефановића и Миливоја Ненина у много чему су подударни. Тако, као што Светислав Стефановић почетком XX века, афирмативно пише о тада скрајнутом писцу Лази Костићу и као што ће, исто тако, од универзитетске критике бранити Диса, а нешто касније и поетику Црњанског и Винавера, побројани писци – Лаза Костић, Владислав Петковић Дис, Милош Црњански и Станислав Винавер – указују се као трајне опсесије Миливоја Ненина, историчара књижевности који је приређивао ове писце, али и писао есеје, студије и монографије о њима. Дакле, са двојицом српских послератних модерниста – Црњанским и Винавером (и њиховим претходником Светиславом Стефановићем) – Миливоја Ненина повезује високо вредновање стваралаштва Лазе Костића и залагање за његову реактуализацију, као што га повезује и борба против аутоматизма у рецепцији књижевне прошлости. Наиме, пишући, у тексту *Светислав Стефановић и балкански райшови*, о залагању Светислава Стефановића за употребу слободног стиха, а против укалупљеног разумевања метричких правила и задатих, од стране

критике прописаних ограничења, наметнутих песничком изразу, Миливој Ненин заључује да је „Стефановићево залагање за више различитих стихова у времену једногласја, барем када је о водећем стиху реч“ била „јерес која је првенствено борба против шаблона, стега, калупа“ (стр. 116) и борба за тзв. живо месо стиха. Приказујући књиге *На раскрсници* и *Мириш њамџивека* приређивача који је изнео своје сећање о Васку Попи и „живом месу стиха“, Миливој Ненин, у тексту *Светиш мириш њамџивека* (што је наслов и Ненинове књиге о Лази Костићу), поводом изостанка Светислава Стефановића чак и у проширеном издању Деретићеве *Историје српске књижевности*, износи властито књижевноисторијско вјерују, кроз питање / констатацију / прекор „Шта ту још рећи? Или смо толико богата литература да у њој нема места за Светислава Стефановића; или је, пак, све толико окамењено да је сав наш рад бесмислен и узалудан?“ (стр. 140). Као што је Миливој Ненин препознао „проширење књижевне чињенице“ које је Светислава Стефановића привукло опусу Лазе Костића „Стефановић Костићев продор не везује за то споља лако видљиво. Костића види у покушају тражења и налажења новог, у теми и изразу, у садржини и облику, отварања нових видика и нових путева...“ (стр. 101), тако се „тражења и налажења новог“ Миливоја Ненина препознају у тежњи за проширењем књижевноисторијске чињенице. Кључна реч књижевноисторијског метода Миливоја Ненина свакако је реч „прећуткивање“. Од аргумента употребљеног на округлом столу посвећеном *новом читању традиције* („Ми, нажалост, поред нових читања непрекидно морамо водити рачуна и о новим прећуткивањима.“) 1997. године (*Лейојис Мајице српске*, год. 173, књ. 459, св. 6, јун, стр. 942), све до текстова *Блага прећуткивања* (2004), *Прећуткивања Светозара Пејровића* (2013) и *Химна пријатељству или необична прећуткивања: њисма Милорада Павића Боривоју Маринковићу* (2013), прећуткивања фигурирају као повезујућа нит истраживања Миливоја Ненина, аутора који доследно настоји да у историју српске књижевности уведе привремено или трајно прећутане писце, попут. нпр. Светислава Стефановића. Да би увео Светислава Стефановића у српску књижевност, јасно је то из књига *Светислав Стефановић – њрејеча модернизма* и *Светислав Стефановић, ојей*, а посебно из двеју уводних студија друге књиге *Између две модерне или њре кријичке о ѡезици Светислава Стефановића и Стефановићева ѡблаци вредности*, Миливој Ненин је своја истраживања засновао на пажљивом, дуготрајном и студиозном проучавању и коментарисању прилога Светислава Стефановића и његових савременика, објављених у периодици од краја XIX века до средине четврте деценије XX века, при чему су *Бранково коло*, *Браник*, *Нова искра*, *Пријезлед*. *Прилоз* Мале библиотеке, *Босанска вила*, *мостарска Зора*, *Српски књижевни гласник*, *Дело*, *Мисао*, *Лейојис Мајице српске*, *Књижевна недеља*, *Самоујрава*, *Пијемонћ*, *Пушеви*, *Савременик*, *Југословенска обнова – њива*, *Демократица*, *Борба*, *Полијичка*, *Време*, *Кријичка* и *Danas* само неки од листова, часописа и дневних гласила из којих Миливој Ненин доноси цитате или на које упућује. Стога, свестрана књижевноисторијска контекстуализација стваралаштва Светислава Стефановића, преданост предмету проучавања, односно савесно и брижљиво тумачење жанровски поливалентног опуса Светислава Стефановића, на основу часописне грађе (теже доступне и мање познате) представљају основне одлике књижевноисторијског приступа Миливоја Ненина.

Главни јунак књиге *Светислав Стефановић, ојей*, јасно је из наслова, јесте Светислав Стефановић, али поред главног, у књизи постоје и два „споредна“ а рељефно оцртана јунака, један негативан (Сима Пандуровић) и један позитиван (Лазе Костић). За разлику од непомућеног пријатељства и искреног поштовања између Лазе Костића и Светислава Стефановића, као и Стефановићевог високог вредновања Костићевих књижевних остварења, однос Симе Пандуровића и Светислава

Стефановића, како је Миливој Ненин показао у огледима *Критика као облигација или Сима Пандуровић о Светиславу Стефановићу до 1920. године, Уз Стефановићев њевод Хамлета и Нова анџолоџија српске лирике Светислава Стефановића или њрича о њроји*, варирао је од Пандуровићевих афирмативних рецензија лирике (*Песме: ориџиналне и њеведене и Сунца и сенке*), рефлексија, максима и сентенци (*Пољеди и њокуцаји*) Светислава Стефановића, објављених у *Књижевној недељи, Звезди и Мисли*, до оштре полемике између Стефановића и Пандуровића, настале поводом Пандуровићеве крађе Стефановићевог превода *Хамлеџа* (изменили су Пандуровић и Стефановић, поред краћих текстова, и полемичке књиге *Плаџијатџор Хамлеџа и његови њокровиџели, Сима Пандуровић и Српска књижевна задруџа и Паџолошкџи случаж др Свеџи. Сџефановића*). Ипак, за полемике Светислава Стефановића, како је предочио Миливој Ненин, карактеристична је чињеница да се доследно избегавају аргументи *ad hominem* – Стефановић своје тврдње заснива на тумачењу дела и на текст одговара текстом (тј. посеже за херменеутичким аргументима), при чему се и против плагијата бори помним читањем (*close reading*-ом) и поређењем текста свог и Пандуровићевог превода Шекспира (занимљиво је, овде, Пандуровићево непознавање речи „долма“, тј. брана, коју ће Пандуровић заменити речју „догма“ и тиме открити свој поступак и себе трајно дискредитовати, стр. 72). Најзанимљивија је, пак, карактерна црта коју Миливој Ненин открива о Светиславу Стефановићу – наиме, овај писац био је племенит, пожртвован и нимало сујетан, будући да ће, након плагијата и полемике, материјално помагати Симу Пандуровића „Сам податак да је Сима Пандуровић са благајне СКЗ подигао 31.000 динара говори нам о Стефановићевој спремности да прашта“ (стр. 91. и 134).

У књизи *Свеџислав Сџефановић, оџеџи* сакупљени су огледи и студије Миливоја Ненина о готово свим аспектима књижевног израза Светислава Стефановића, те је, тако, предочен Светислав Стефановић као песник, књижевни критичар, преводилац, полемичар, антологичар, писац рефлексивних прозних записа, али и као човек, чија је егзистенција трагично окончана (о чему приређивач *Еџистџоларне биоџрафије Свеџислава Сџефановића* пише, уверљиво и без патетике, у тексту *Два кайџиџа*, коментаришући последње Стефановићево писмо). Стефановићев однос према књижевној традицији једна је од тема књиге *Свеџислав Сџефановић, оџеџи*. Промену Стефановићеве „таблице вредности“ у периоду од 1924. године, када Божидар Ковачевић уређује *Алманах Бранко Радичевић* (у којем су заступљени, поред Ковачевића, Сџе Миличић, Станислав Винавер, Тин Ујевић, Ранко Младеновић, Милош Црњански, Тодор Манојловић, Густав Крклец, Растко Петровић, али не и Светислав Стефановић) до 1943. године када, у окупираном Београду, Светислав Стефановић почиње (и не завршава!) *Нову анџолоџију српске лирике*, Миливој Ненин прати и објашњава, у студијама (*Не*)*оџправдани изостанак Свеџислава Сџефановића и Нова анџолоџија српске лирике Свеџислава Сџефановића или њрича о њроји*. Од младог, про(то)авангардног ствараоца „по речима Милоша Црњанског [...] вазда отворен(ог) за ново и лепо“ (стр. 128) и књижевног критичара са јасним ставом, истанчаним укусом и храбрим судовима (по мишљењу младог Стефановића, Костић и Његош врхунци су српске књижевности, а угледање на стваралаштво Бранка Радичевића и Војислава Илића није препоручљиво), Светислав Стефановић постаје антологичар са изразито ретроградним естетичким мерилима, апологет села и заступник политичких идеја које су пропагиране на страницама листа *Српски народ*, за који је Стефановић написао текст *Изџрађивање Нове Србије као сељачке државе*. Стефановићево окретање од Костића и Његоша ка Милораду Поповићу Шапчанину, Милораду Митровићу, Божидару Николајевићу, Јовану Грчићу Миленку и Милораду Петровићу Сељанчици Миливој Ненин објашњава превагом политичких над књижевним погледима „(А јасно је да поли-

тички увек претегну!“ (стр. 134), као и издајом младалачког идеала аутономије књижевности „Али, када је поезија у питању, Светислав Стефановић је издао најпре младог Стефановића; не само због тога што је изневерио његове вредносне судове, већ и због тога што је поезију ставио у службу практичних политичких идеја, што млади Стефановић никако не би урадио“ (стр. 92).

Значај књиге *Светислав Стефановић, ојетџ* за историју српске књижевности огледа се и у опису *Исјодвлаченоџ еџземљара*, тј. Стефановићевог примерка Костићеве монографије о Јовану Јовановићу Змају, који је Миливој Ненин проучио да би показао на основу чега је Светислав Стефановић писао приказ Костићеве књиге, али и да би истакао сличност у поетици, стилу и употреби језика између Лазе Костића и Светислава Стефановића. Приређивачу *Анџолоџије* Лаза Костић (Загреб, 1923) и „најмлађем књижевном пријатељу Лазе Костића“ критика је углавном замерала угледање на Костића, као и претерану употребу кованица (Бошко Петровић [1869–1913], потписујући се псеудонимом Стеванов, издвојиће примере „несавлад, устрој, слет, трај, продор“, стр. 11), да би, управо анализирајући Стефановићева подвлачења и издвајања Костићевих кованица у монографији о Змају с једне и у Костићевој поезији, тј. у *Речнику и најџојребнијим објашњењима речи Анџолоџије* Лаза Костић, с друге стране, Миливој Ненин дошао до закључка да је употреба кованица у стваралаштву Лазе Костића условљена жанром „Оно што се намеће као закључак јесте да Костић не користи исте кованице у поезији и у критичко есејистичкој расправи...“ (стр. 106), као и да је Светислав Стефановић био предан тумач и поуздан познавалац стваралаштва Лазе Костића. Може се закључити, исто тако, да је и Миливој Ненин изузетно пажљив читалац, будући да ће списку кованица које је Светислав Стефановић подвукао у Костићевој књизи Ненин додати и две неподвучене, тј. прескочене („приклапало“ и „затка“, стр. 99), као што ће, након подробне анализе Костићеве језичке имагинације, Миливој Ненин указати и на пропусте које су у текстовима *Изниклице Лазе Косџића* и *Поетџска функција кованица Лазе Косџића* начинили Александар Б. Лаковић и Владета Јанковић.

Приказујући књигу *Homo balcanicus, homo heroicus* Петра Џацића, у тексту насловљеном *Проџив крајкоџ џамћења*, Миливој Ненин је приметио „Рећи за неку књигу да демистификује, да је уперена против наших навика и нарави (које нас тако лепо уљуљукују) и против кратког памћења, може да делује управо обрнуто: као мистификација, као опште место са примесама патетике. И отуда је, можда, боље говорити о занимљивости књиге која је пред нама (о лакој читљивости, првенствено): о новим подацима, о новој визури, о Џацићевом ’доказном поступку’, о линијама водилама које се могу лако уочити...“ За књигу *Светислав Стефановић, ојетџ* Миливоја Ненина могу се употребити идентична одређења: борба против окамењених представа, „шаблона, стега, калупа“, тј. „наших навика и нарави (које нас тако лепо уљуљукују)“, основни је постулат књижевноисторијског приступа Миливоја Ненина (употребљен у свим књигама овог аутора, па тако и у књизи *Светислав Стефановић, ојетџ*), нови подаци о српској књижевној традицији изнети су у огледима *Исјодвлачени еџземљар*, *Светислав Стефановић и балкански райови* и *(Не)ојправдани изосџанак Светислава Стефановића*, али и у потресном предсмртном аутопортрету с писма Светислава Стефановића (*Два каџуџа*), као и у приказу књиге *Привајџна џрича* Иване Стефановић; „доказни поступак“ Миливоја Ненина могао би се одредити као „помно читање“, у књизи *Светислав Стефановић, ојетџ* могу се издвојити „линије водиле“ (однос Светислава Стефановића према књижевној традицији, али и према савременицима, Стефановићево схватање улоге књижевне критике, преводилачки и антологичарски подухвати Светислава Стефановића, језик и стих као теме Стефановићевих критика), занимљивост огледâ Миливоја Ненина резултат је интригантног есејистичког стила, дуготрајног изучавања и

свестраног познавања опуса Светислава Стефановића, док би се целокупна књига *Светислав Стефановић, ојей* могла означити синтагмом „против кратког памћења“ (отуда оно „опет“ из наслова, отуда и потреба сталног враћања писцу чију је поезију, прозу и преводе Миливој Ненин раније приредио и о којем је већ написао исцрпну монографију). Обавијајући својим дахом (и духом) новинске чланке и документе Светислава Стефановића (метафора даха којим мајстор обавија ћуп пре него што га испече, како се овај не би распао, преузета из романа *По занимању самоубица* Оскара Давича, употребљена је у приказу *Женска историја*), Миливој Ненин показао је да је узорни читалац (и књижевни историчар) заправо само онај ко се бори против прећуткивања, окамењених представа, предрасуда, и пре свега, онај ко иступа „против кратког памћења“. Овакви читаоци јесу, несумњиво, аутор књига *Светислав Стефановић – претеча модернизма* и *Светислав Стефановић, ојей*, али и млади Светислав Стефановић, читаоци које смо, из наведених разлога, означили синтагмом „homo poeticus, homo heroicus“.

Мсп Милица В. Ђуковић
Институт за књижевност и уметност
Краља Милана 2, 11 000 Београд, Република Србија
tiskicvet38@gmail.com

UDC 821.163.41-14.09 Radičević B. (049.32)

ИЗМЕЋУ ТРАДИЦИЈЕ И МОДЕРНОСТИ

(*Поезија Бранка В. Радичевића*. Др Драган Хамовић (прир.).
Чачак – Београд: Градска библиотека „Владислав Петковић Дис“
– Институт за књижевност и уметност, 2016)

Зборник *Поезија Бранка В. Радичевића*, настао као резултат сарадње Градске библиотеке из Чачка и Института за књижевност и уметност из Београда поводом 90-годишњице од песниковог рођења, а у оквиру прошлогодишњег програма *Дисовој ђролећа*, поред тога што доноси нова тумачења песниковог стваралаштва, преиспитује начине функционисања српске књижевне критике и књижевне историје, у којој Радичевић до данас није заузео место које му, судећи по литерарним одликама његовог дела, припада. Радивоје Микић сложене механизме националне науке о књижевности објашњава на следећи начин: „Историја књижевности на највиша места уписује оне који су или били најрадикалнији у заснивању нових могућности песничког израза (а то су, педесетих година прошлог века, били Васко Попа и Миодраг Павловић) или оне који су најспонтатније ушли у процес „васпостављања континуитета“ у, увек грубо нарушаваној, српској песничкој традицији (Стеван Раичковић), док сви остали припадници генерације бивају принуђени да краће или дуже време остану у другом плану или пак буду сасвим заборављени“ (20). Драган Хамовић, приређивач и један од аутора зборника, песникову маргинализацију објашњава некњижевним разлозима и каже да „у критичкој објекцији утицајног Зорана Мишића превагу тада односи антиромантички ток поетичке обнове, оличен у Попи и Павловићу“ (13). Хамовић истиче и да је Радичевићев лирски корпус непри-